

Rasespesifikk avlsstrategi (RAS)

for

FARAOHUND

Versjon 1

Gyldig t.o.m. 1.4.2023

**Norsk
Kennel Klub**
HUNDEEIERNES ORGANISASJON

Innholdsfortegnelse

Innledning	3
Generelt.....	3
Rasens historie; bakgrunn og utvikling.....	3
Overordnet mål for rasen.....	5
Rasens populasjon	5
Populasjonsstørrelse.....	5
Gjennomsnittlig kullstørrelse.....	6
Innavlsgrad	6
Matadoravl og hannhunder og tisper brukt i avl.....	6
Innhenting av avlsmateriale fra andre land.....	7
Mål og strategi.....	7
Helse.....	7
Generell beskrivelse av helsesituasjonen i rasen.....	7
Forekomst av helseproblemer, sykdommer og/eller defekter.....	7
Forekomst av reproduksjonsproblemer.....	8
Prioritering.....	8
Mål og strategi.....	8
Bruksegenskaper	9
Jaktprøver, bruksprøver og mentaltester	9
Mentalitet og bruksegenskaper i forhold til rasestandarden	10
Mål og strategi.....	10
Atferd og mentalitet	10
Atferd	10
Mål og strategi.....	11
Eksteriør	11
Eksteriør	11
Overdrevne eksteriørtrekk.....	13
Mål og strategi.....	13
Oppsummering.....	13
Prioritering av viktige kortsiktige og langsiktige mål	13
Plan for videre arbeid i klubben	13
Vedlegg	14

Innledning

Norsk Kennel Klubb (NKK) har det overordnede ansvaret for hundeavl og hunderaser i Norge, men forvaltning av rasene er delegert til raseklubbene. For faraohund er det Podencoklubben som har dette ansvaret.

NKK ønsker at alle raser skal ha sin egen skriftlige avlsstrategi og alle raseklubber fikk i oppgave å utarbeide en rasespesifikk avlsstrategi (RAS) for sine respektive raser. Dette dokumentet skal definere og tydeliggjøre målene som klubben har for rasen og bevisstgjøre oppdrettere/hannhundeiere slik at det kan fungere som et verktøy for sunn hundeavl også i fremtiden.

NKKs "Avlsstrategi" og "Ethiske grunnregler for avl og oppdrett" utgjør fundamentet av generell avl. Hensikten er ikke å innføre flere avlsrestriksjoner, men å lage en strategi for å nå NKKs målsetning om funksjonelt friske hunder med rasetypisk konstruksjon og mentalitet, som kan leve et langt og lykkelig liv til glede for seg selv og sine eiere. I Podencoklubben er arbeidet med å utarbeide RAS delegert til styremedlemmer som representerer de ulike rasene våre.

Etnahund	Astrid Joensen
Faraohund	Simon Tien Hansen
Podenco Ibicenco (begge varianter)	Maria Knudsen, Eli Marie Klepp
Podengo Portugues (alle varianter)	Eli Haagensen, Jorun Ludvigsen, Milla Stav Nilsen, Tor Harald Larsen

Generelt

Rasens historie; bakgrunn og utvikling

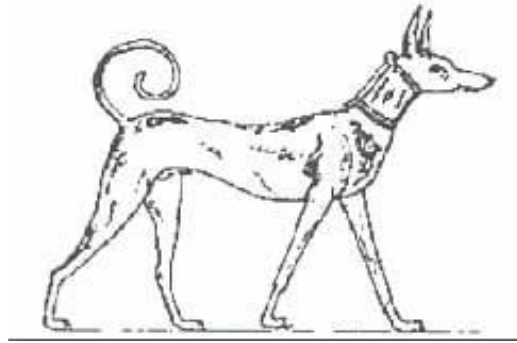
Faraohundens historie er et delikat kapittel. Det finnes to hovedteorier om rasens opphav. Disse teoriene skisseres i det følgende;

The Ancient Egyptian Pharaoh Hound

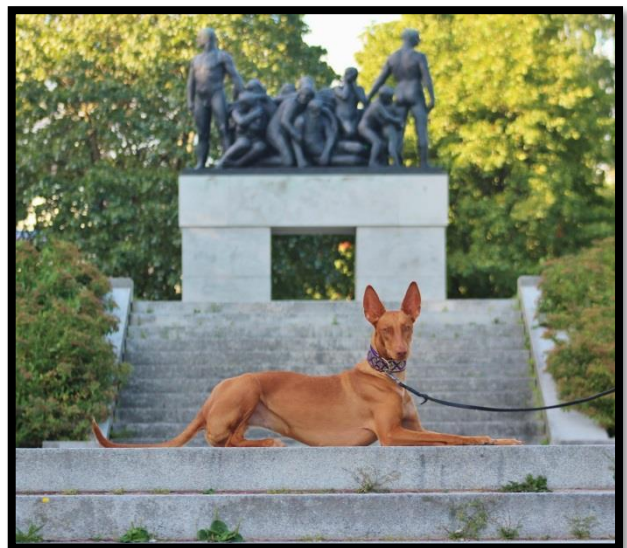
Den ene teorien danner utgangspunkt i at rasen stammer fra oldtidens Egypt og er en av verdens aller eldste hunderaser. I Egypt var faraohundens faraoenes trofaste jakthund, derav navnet *faraohund*. Likheten er slående mellom hunden fra Antefa IIs grav, 2300 år f.Kr. og dagens faraohunder. Da Tutankhamons gravkammer ble avdekket i 1922 fant man statuen av «dødens vokter», Anubis – en statue med en menneskekropp og et hode som ligner faraohundens. Relieffer og statuer viser med andre ord hunder som er røde og myndeaktige – med de karakteristiske store, stående ørene – og tekster som beskriver «den røde hunden».

FARAOHUND

Tilhengerne av denne teorien, som for øvrig virker å være den mest «populære» teorien, mener at fønikerne skal ha tatt med seg disse røde hundene på sine reiser til øyene i Middelhavet, og Malta var ett av landene de besøkte – der fikk rasen fotfeste og ble utviklet til det vi i dag kaller faraothunder. Fønikerne skal ha tatt med seg «den røde hunden» til andre middelhavsøyer også; blant annet Ibiza, der podenco ibicenco ble utviklet, Sicilia der cirneco dell'Etna ble utviklet, og Kanariøyene der podenco canario ble en egen rase. Disse rasene har mange likhetstrekk, både når det gjelder eksteriør og bruksområde.

Fra Antefa IIs grav – 11.dynasti cirka 2300 f.Kr.

Slående likhet mellom statuen Anubis, «dødens vokter», og dagens faraothunder.

Kelb tal-Fenek – kaninhunden fra Malta

Den andre teorien om faraothundens opphav går ut på at rasen oppstod på Malta. Om man spør en malteser om faraothundens opphav, vil du få servert denne teorien, og for dem er det ingen «teori», men fakta. I tillegg vil de korrigere rasenavnet (det er nemlig et særdeles sårt område!) – tilhengere av denne teorien anerkjenner nemlig ikke «faraohund» som rasenavn, men bruker i stedet «Kelb tal-Fenek», som betyr «hunden som jager kanin» eller «kaninhund». Rasen har blitt verdsatt av maltesiske bønder i lang tid.

Det er takket være rasens utmerkede evne til å jage kanin at den har overlevd på Malta gjennom flere tusen år. Villkaniner var et stort problem på Malta, hvilket gjorde at

FARAOHUND

faraohundene, eller *Klieb tal-Fenek* (flertallsform), ble høyt verdsatt. Det var ikke engang lov å blande dem med andre raser som senere kom til de maltesiske øyene. Rasen ble i 1977 utnevnt til Maltas nasjonalhund, og ifølge FCIs rasestandard er Malta rasens opprinnelsesland. Rasen brukes fremdeles den dag i dag som kaninjeger på Malta, dog mer for fornøynsens skyld. I tillegg har de til en viss grad blitt brukt som gjeterhunder og vakthunder på Malta. Det er en svært «våken» rase – de oppfatter eventuelle farer og varsler med bjeffing – det er altså ingen vakthund i mer tradisjonell forstand (de skal ikke være aggressive).

Gjennom historien har kun de individene med den beste jaktevnene gått i avl, og på denne måten har funksjonelt friske hunder med rasens sterke jaktinstinkt blitt holdt intakt.

Rasen sprer seg

På 1920-tallet kom de første faraohundene til Storbritannia fra Malta, men det var ikke før på 1960-tallet at rasen ble etablert på de britiske øyer. Nå fikk rasen entusiastiske tilhengere som trygget rasens eksistens utenfor Malta. Fra Storbritannia har faraohunder blitt eksportert til andre europeiske land, Amerika, Afrika og Australia. I 1971 kom den første faraohunden til Sverige og denne var en engelsk import. To år senere kom de to første faraohundene til Norge – to britiske importere som sammen fikk et kull i 1975. Utover disse har det blitt importert noen få faraohunder fra Storbritannia og en god del svenske faraohunder. I 2000 fikk Norge sin første og eneste maltesiske import, og i 2009 ankom landets første finske import. Norsk oppdrett av faraohund har vært preget av periodisk avl, og rasen har ikke fått like godt fotfeste som den har fått i våre naboland Sverige og Finland, der rasen har vokst jevnt og trutt siden 1970-tallet med flere oppdrettere som har holdt på i flere tiår.

Overordnet mål for rasen

Det overordnede målet for Podencoklubben og oppdrettere av rasen skal være å bevare faraohundens karakteristiske jaktinstinkt og bruksegenskaper, eksteriør, temperament og bevegelser. Faraohunden er mye mer enn en vakker utstillingshund, og man bør etterstrebe «form and function» hos alle individer. Hundenes funksjon kan vurderes og bedømmes på lure coursing-prøver. Faraohunden skal være en rase fri for overdrivelser av hensyn til faraohundens funksjonalitet og rasetype.

Rasens populasjon

Populasjonsstørrelse

I dag antas det å være om lag 40-50 individer i Norge.

Tall hentet fra DogWeb:

	Importer	Antall kull	Tisper	Hanner	Totalt registrerte
1986-2017	15	22	68	69	152

FARAOHUND

Registreringstall for faraohund de siste 13 årene

	Importer	Antall kull	Tisper	Hanner	Totalt registrerte
2005	-	-	-	-	0
2006	3	1	4	5	12
2007	1	-	-	-	1
2008	-	-	-	-	0
2009	2	1	7	3	12
2010	1	-	-	-	1
2011	1	-	-	-	1
2012	1	-	-	-	1
2013	-	2	6	4	10
2014	-	1	1	6	7
2015	1	-	-	-	1
2016	-	1	3	2	5
2017	-	2	7	3	10

Gjennomsnittlig kullstørrelse

Gjennomsnittlig kullstørrelse i løpet av de siste 13 årene er 6,375 valper (8 kull, 51 valper).

Innavlsgrad

Innavlsgraden på faraohundkullene født i Norge de siste 5 årene (6 kull, 32 valper) varierer mellom 0% og 5,859%. Den gjennomsnittlige innavlsgraden i denne perioden er på 2,181%, altså under NKKs anbefalte gjennomsnittlige innavlsgrad på 2,5%.

Da faraohunden har en forholdsvis liten populasjon sammenlignet med andre raser, vil det forekomme høyere innavlsgrader fra tid til annen. Samtlige faraohundkull født i Norge i løpet av de siste 5 årene har fedre som er født i utlandet, i henholdsvis Sverige og USA. Inseminering med frossen sæd er å regne som vanlig hos rasen i Norge. Dette er med på å holde innavlsgradene relativt lave hos rasen.

Matadoravl og hannhunder og tisper brukt i avl

Faraohunden er en tallmessig liten rase, hvor avlen i stor grad er avhengig av utveksling av avlsmaterialet med utlandet. Rasepopulasjonen bør i denne sammenheng inkludere faraohundpopulasjonen i Norden. NKKs anbefaling er at en hund ikke bør ha flere avkom enn tilsvarende 5% av antall registrerte hunder i rasepopulasjonen i en 5 årsperiode. I denne sammenheng vil ett faraohundkull ha et stort prosentvis utslag. I Norge vil 5% av populasjonen de siste 5 årene utgjøre 1,6 valper. Det er dermed viktig å se på rasens faktiske tallmessige størrelse før man trekker slutninger om matadoravl. Noen hannhunder og noen tisper har opp mot to kull etter seg i løpet av de siste 13 årene i Norge.

På verdensbasis er det ganske få hannhunder som kan regnes som matadorer. Det finnes noen faraohunder som har opp mot 10 kull etter seg, men dette tilhører sjeldenhetene.

Innhenting av avlsmateriale fra andre land

Norske oppdrettere er svært gode til å hente inn avlsmateriale fra andre land, både gjennom importer og import av sæd, enten frossen eller fersk.

Mål og strategi

Et mål for faraohundoppdrettere bør være å følge anbefalingene fra NKK når det gjelder innavlsgrader. Å følge 5%-regelen ved bruk av hannhunder vil i praksis være umulig da rasen har en så begrenset populasjon i Norge. Kun funksjonelt friske hunder skal brukes i avl.

Helse

Generell beskrivelse av helsesituasjonen i rasen

Faraohunden har vært og er en relativt frisk rase. Rasen har en relativt god gjennomsnittlig levealder, og det er ikke uvanlig at en faraohund blir 12-14 år gammel. Rasen har dermed ingen krav til helseundersøkelser for å avle på rasen. En rekke faraohunder har i løpet av de siste årene blitt sjekket for patella luxation, samt gjennomført øyelysing (ECVO) uten påvisning av sykdommer.

Det har forekommet noen få tilfeller av visse sykdommer, og disse vil bli tatt opp nedenfor. Dette er ikke nødvendigvis sykdommer som har rammet norske faraohunder. Siden avlsmaterialet i landet har et internasjonalt preg, er det relevant å trekke inn helseproblemer som har dukket opp i rasen i Norden og andre steder i verden.

For å danne oss et realistisk bilde av rasens helsestatus, planlegger Podencoklubben å gjennomføre en omfattende helseundersøkelse på sine raser i 2018.

Forekomst av helseproblemer, sykdommer og/eller defekter

Patella luxation

En sykdom som har forekommet på rasen, om enn i liten grad, er patella luxation, som ofte opptrer når hunden er mellom 6 og 18 måneder gammel. Denne formen for patella luxation innebærer at leddbåndet i kneet forlenges og at kneskålen dermed ikke kan holdes ordentlig på plass. Det anbefales at avlsdyr sjekkes for patella luxation før de brukes i avl.

Øyesykdommer

Selv om det ikke er påvist øyesykdommer blant faraohunder i Norge, har det blitt påvist diverse øyesykdommer hos faraohunder i andre land. Ulike former for katarakt påvises i ny og ne.

HD

Et fåtall norskeide/norskoppdrettede faraohunder har blitt HD-røntget. Fra 1988 til i dag har 5 faraohunder blitt HD-røntget i Norge – 3 med grad A og 2 med grad B. Faraohunder regnes å ha friske hofter, noe som henger sammen med dens sunne konstruksjon, fri for både

overdrivelser og belastninger på hofter. For framtiden kan det være greit å gjennomføre stikkprøvekontroller gjennom HD-røntgen. I Norden har de aller fleste HD-avlesningene på faraohund resultert i gradene A og B, og noen få ganger har gradene C og D blitt avlest.

Allergier og hudproblemer

Allergier og overfølsomhet forekommer på rasen iblant. Det har ikke dukket opp mange tilfeller av alvorlig allergi og hudproblemer gjennom årene, men noen få hunder har for eksempel reagert på ulike typer fôr. Noen faraohunder har fått en allergisk reaksjon mot bie/vepsestikk og visse vaksiner.

Autoimmune sykdommer

Når det gjelder autoimmune sykdommer har det på verdensbasis dukket opp noen tilfeller av addisons disease, cushings disease og KCS (tørre øyne). Dette tilhører sjeldenhetene, men ettersom autoimmune sykdommer ofte blir synlige etter 4-5 års alder, kan det være en grei rutine å vente til denne alderen før man avler på sine hunder så langt det er mulig.

Svulstsykdommer og kreft

Dette er den vanligste erstatningsårsaken på rasen hos forsikringsselskapene i Sverige. Det dreier seg om mange ulike typer svulster, alt fra skjelettkreft til godartede svulster. Vi vet fortsatt lite om de ulike krefttypene og hva slags påvirkning miljøet har på hundene. Det er fint om oppdrettere noterer hva slags typer de støter på og deler denne informasjonene med andre, slik at man kan danne seg et bilde av hvilke typer som forekommer oftere enn andre. De fleste svulster forekommer når hundene er 8 år og eldre.

Forekomst av reproduksjonsproblemer

Kryptorkisme var mer vanlig på rasen på 1970-tallet enn det er i dag. Dog forekommer kryptorkisme på rasen fremdeles, både enkel- og dobbeltsidig, dog i mindre omfang. Det er viktig at oppdretterne kontrollerer hannhundens testikkelstatus, spesielt når man bruker avlshund fra utlandet.

Prioritering

Basert på dagens helsestatus blant faraohunder, bør det prioriteres å sjekke avlshund for patella luxation og øyesykdommer.

Mål og strategi

For å bevare faraohunden som en frisk og sunn rase, er det viktig at oppdrettere er åpne om problemer som eventuelt måtte dukke opp. Oppdrettere skal holde seg informerte, og informere andre oppdrettere og raseklubben. Man skal kun avle på funksjonelt friske hunder. Ved mistanke om sykdommer eller defekter, bør man gå til veterinær for undersøkelse.

Bruksegenskaper

Jaktprøver, bruksprøver og mentaltester

Faraohunden er mest kjent som en kaninjeger som jager med både synet, luktesansen og hørselen. De utfører hetsjakt, hvilket vil si at de jakter og nedlegger byttet selv. Dette instinktet har blitt godt bevart hos dagens faraohunder, og det er viktig at man i fortsettelsen bevarer rasens opprinnelige bruksegenskaper og instinkter.

Rasen har ingen brukskrav for å bli norsk utstillingschampion, men kan konkurrere i bruksprøvegrenen *lure coursing*, som innebærer en simulert kaninjakt der hundene jager en «lur» i form av en plastfille i en bane som skal etterligne et jaktbyttes flukt på et stort jorde. Hundene bedømmes etter fem punkter: utholdenhet, bevegelighet, fart, intelligens og entusiasme. Og er det noe faraohunden ikke mangler, så er det entusiasme! De fleste faraohunder bjeffer under jakt, og deres jaktbjeff heter «kurriera» på Malta. Det er sjelden man ser sin faraohund så lykkelig som de er på *lure coursing*-banen. Der får de virkelig utløp for det jaktinstinktet som fremdeles er svært velutviklet hos de fleste faraohunder.

Faraohund i arbeid på Malta – ved hjelp av syn, luktesans og hørsel jager de kanin på Malta. Legg merke til det utfordrende, steinete terrenget, som er typisk for de maltesiske øyene. Sitat fra rasestandarden: «Meget hurtig med frie, lette bevegelser og våkent uttrykk». Foto: Jan Scotland.

*Hetsjakt er ikke lovlig i Norge. Faraohundene får derimot utløp for jaktinstinktet sitt på *lure coursing* – rasens fremste bruksprøve – der de jager en simulert kanin i form av ei plastfille. I *lure coursing* blir de vurdert etter fart, utholdenhet, bevegelighet, intelligens og entusiasme. Legg merke til den lange, velutviklede muskulaturen. Foto: Sanna Persson*

Mentalitet og bruksegenskaper i forhold til rasestandarden

Det er viktig at man etterstreber «form and function» hos faraohunden. Blant norske faraohunder er statusen her relativt god – i 2015, 2016 og 2017 ble henholdsvis tre ulike norskoppdrettede faraohunder europamester i lure coursing – og samtlige er internasjonale utstillingschampions.

Faraohundens funksjon som kaninjeger innebærer at den må være smidig, ha frie og flytende bevegelser og den må være våken og reagere raskt. Faraohunden må være i god muskelkondisjon for å kunne utføre sin opprinnelige bruksoppgave.

Brystet skal rekke til albuene hos en voksen faraohund. Man kan tolerere en noe grunnere brystkasse hos en ung hund. Brystet skal være langt og velutviklet, det vil si at de bakre ribbeina også skal være velutviklede (i motsetning til visse mynderaser som har en mer dramatisk opptrukket underlinje – disse er ofte «sprintere», ikke langdistanseløpere). En faraohund skal kunne holde ut å løpe langt og lenge, og dermed er en velutviklet brystkasse med godt hvelvede ribber nødvendig av hensyn til indre organer og utholdenhet.

Det er viktig at hundens for- og baklemmer og tilhørende vinkling står i balanse med hverandre for mest mulige effektive bevegelser. Lårbenets lengde tilsvarer underlårets lengde. En vanlig feil er for rake fronter og overvinkling bak, hvilket ikke er ønskelig, og som påvirker hundens funksjonalitet i negativ forstand. Merk «moderat» vinklede knær.

Mål og strategi

Det er ønskelig at man tester hundens bruksegenskaper ved at hunden deltar på bruksprøvegrenen lure coursing. Podencoklubben har flere aktive medlemmer innen lure coursing, og har som mål at enda flere skal rekrutteres til LC-sporten.

Atferd og mentalitet

Atferd

Faraohunden er en livlig og våken hund, som elsker å være med sin familie. Den er snill og vennlig, men på grunn av sin kreativitet krever den både tålmodighet og en humoristisk sans av sine omgivelser, spesielt som valp og unghund. Rasen liker å være midtpunktet, og trives som regel på sofaen og i senga – faraohunden «krever» å bli inkludert i familielivet.

Rasen er relativt lett lært, dog med individuelle forskjeller. Faraohunden er glad i mat, og man lykkes som regel raskere ved bruk av positiv forsterkning gjennom mat.

Faraohunden har et sterkt jaktinstinkt, spesielt om de lever i flokk. En faraohund som er alenehund er ofte lettere å kontrollere gjennom lydighetstrening og andre kontaktøvelser enn en som lever i flokk. Faraohunden kan være ganske sta og krever konsekvente eiere.

Rasen har mye humor og sjarm. Man bør ha en god porsjon humor for å trives i lag med en faraohund. De elsker å leke og herje, og de smiler bredt med tennene sine når de er fornøyde og glade. Det hender også at de griper tak i en hånd eller en arm med sine tenner for å få kontakt når de er oppspilte og glade, og dette får ikke tolkes som aggresjon.

En del faraohunder er «pratsomme», det være seg bjeffing, piping eller bare «prat», mens andre faraohunder i stor grad er stille av seg. Dette er veldig individuelt, men pratsomheten kan til en viss grad dempes dersom man er påpasselig med den som valp og unghund.

Faraohunden er normalt ikke redd og engstelig av seg, men det hender at de har en «spøkelsesperiode» der stort og smått kan være skummelt under oppveksten. Denne perioden går som regel over etter en stund. Noen faraohunder kan være en anelse reserverte overfor fremmede, andre kan være likegyldige, mens de fleste byr på seg selv og «omfavner» alle og enhver.

Det forekommer faraohunder som er redde for skudd, fyrverkeri og/eller torden. Dette er noe man må ha i bakhodet når man skal velge foreldredyr, slik at man i det minste ikke dobler opp på denne egenskapen. Det er også viktig å lære sine valpekjøpere hvordan de kan trene hunden for at den skal bli trygg på slike lyder.

Faraohunder elsker å ligge varmt og komfortabelt, og vil aller helst ligge inntil sine to- og firbeinte familiemedlemmer. En elsket faraohund er en lykkelig faraohund.

Mål og strategi

Vi skal avle mentalt stabile faraohunder som klarer seg bra i dagens samfunn. Vi skal ikke akseptere nervøse og engstelige hunder (om man ser bort fra spøkelsesperioden). Det må finnes en aksept og forståelse for den noe reserverte siden ved rasen.

Det er oppdretterens ansvar å kun avle på stabile hunder med et rasetypisk temperament. Raseklubben og oppdretterne har et felles ansvar for å informere nye faraohundeiere om rasens atferd og mentalitet, både negativt og positivt, og hvordan man på best mulig måte forstår og oppdrar sin valp til en trivelig faraohund.

Eksteriør

Eksteriør

Faraohundens er en middels stor hund. Den er kort rektangulær med normal benlengde. Den er ikke lavstilt og lang, ei heller høystilt og luftig eller kort. Den skal ha en velbalansert helhet med moderate vinkler og en moderat opptrukket underlinje.

Den ideelle faraohunden har en perfekt balanse mellom elegance og styrke. Helhetsinntrykket skal være det av en elegant, men samtidig sterk hund, som egner seg for hetsjakt i utfordrende terreng. Styrken sitter blant annet i den lange, velutviklede muskulaturen og benstammen, mens elegansen utgjøres av den lange halsen, lange lemmer, hodets utforming, samt den lange og stolte bårne halen. For- og baklemmene skal balansere hverandre, både når det gjelder vinkling og styrke, for å gi hunden maksimal effekt under jakt. Tynn benstamme, tynne lår, svak muskulatur, over- eller undervinkling fram eller bak er ikke ønskelig, og vil svekke rasens funksjonalitet.

Hode og uttrykk er svært viktig for rasetype på en faraohund da disse omfatter mange viktige rasedetaljer som gjør en faraohund til en faraohund. Hodet skal være kileformet og elegant med lange, tørre linjer. Det er viktig at snutepartiet er en aning lengre enn skallen for å gi et korrekt, kileformet hode. Av hensyn til rasetype er det svært viktig at de karakteristiske parallelle planene i hodet (skallen og neseryggen) opprettholdes. Skallen og neseryggen skal være flate. Romernese, konkav neserygg («oppnese»), konveks neserygg («downface») og hvelvet panne er ikke ønskelig og svekker rasetypen. Faraohunden skal ha kraftige kjever og

store, velutviklede tenner av hensyn til funksjonalitet. Bitt- og tannfeil er ikke vanlig. Haken skal være velutviklet.

Når faraohunden først åpner øynene sine, er øynene blå. Deretter går de over til å bli gule/grønne ved cirka 8-ukers alder, og etter dette skal de bli mørkere og harmonere med pelsfargen. Unge hunder med lyse øyne er altså ikke en feil. En fullvoksen hund skal derimot ha en øyefarge som harmonerer med pelsfargen. Altfor lyse øyne fører til et intenst, «stikkende» blikk, og er ikke ønskelig.

Ørene utgjør én av rasens viktigste detaljer, og de skal være relativt store og svært bevegelige. En pekefingerregel er at ørene skal plasseres/ansettes «ti på to» når hunden er avslappet, mens de er nærmere «fem på ett» når hunden er oppmerksom. Ørene er viktige da de bruker hørselen når de jakter – dermed *må* ørene være bevegelige. Ørene skal kunne vris mot alle hold, uavhengig av hverandre, slik at ett øre kan peke framover, mens det andre kan peke bakover for å registrere lyd bakfra. For myke ører (ofte lavt ansatte), hengende ører, for tette ører (står rett opp) og pyramideører (peker innover, mot hverandre, og danner en «pyramide») er svært uønsket og svekker rasetypen og funksjonalitet.

Potene skal klare å løpe rundt på et kupert, steinete terreng, og skal være en mellomting mellom hare- og kattepoter. Potene får dermed ikke være for løse og flate, ei heller for vel knytte – potene skal kunne få ordentlig grep i terrenget.

Selv om standarden sier at mellomhånden skal være sterk, er det svært viktig at den er lang og elastisk ettersom disse fungerer som en støtdemper under jakt i det steinete terrenget på Malta. En for kort eller for rett mellomhånd, eller overkoding, er ikke ønskelig og svekker funksjonaliteten betraktelig.

Lett fallende kryss er viktig for funksjonaliteten da dette er en hund som galopperer under jakt. Helt rette, runde, eller korte og altfor fallende kryss er ikke ønskelig.

Når det gjelder faraohundens bevegelser, er det viktig de er frie og flytende. De skal dekke mye mark (god steglengde) uten synlig anstrengelse («effortless movement»). De skal bevege seg grasiøst, med verdighet og smidighet. Faraohundens bevegelser påvirkes i stor grad av muskeltone, ringstørrelse, temperaturer og temperament. Det er ønskelig å la faraohunden få bevege seg i flere runder – enkelte hunder som ved første øyekast virker å ha et kort og høyt steg, kan etter noen runder «normalisere» bevegelsene, og få et langt, avslappet og vakkert steg. Bevegelsene skal være parallelle sett for- og bakfra. Hunder som kaster albuene utover, beveger seg brett i fronten eller trangt bak, er ikke ønskelig.

I bevegelse skal halen bæres nokså høyt og stolt, i en lett bue. Den skal aldri ringles over rygglinjen. Haleføringen er viktig for linjespillet, og for høy eller lav haleføring under bevegelse er begge feil. Stolthet i hale- og hodeføring er viktige rasedetaljer.

Pelsfargen skal være rødbrun (tan) eller dyp rødbrun. Hvit flekk på brystet («stjerne») og hvit haletipp er meget ønskelig. Hvitt på potene. Smalt hvitt bliss langs hodets midtlinje tillates. Små hvite flekker eller hvitt andre steder enn nevnt over er uønsket.

Den korte pelsen kan ses både med og uten underull. Valper og unghunder har iblant en veldig «ullete» valpepels som etter ettårsalderen forsvinner for alltid. Farge og hvite markeringer regnes som kosmetiske detaljer, og skal aldri dømmes framfor anatomi, sunnhet og bevegelser hos faraohunden. Den rødbrune fargen kan variere fra hvete til dyp

mahogany-farge, dog alltid med en rød tone. Alle nyanser av rødt er tillatt og skal sidestilles. For store hvite markeringer (der de er tillatt) er en like stor feil som fravær av hvitt på de gitte områdene. Nesebrusk og klørne skal harmonere med pelsfargen. Andre farger enn de som angis i standarden er alvorlige, og kan tyde på blandingshunder.

Mankehøyden som angis i standarden for hannhunder er 56-63,5 cm, ideal 56 cm, og for tisper 53-61 cm, ideal 53 cm.

Rasestandarden angir altså en ideelhøyde på henholdsvis 53 cm (tisper) og 56 cm (hanner) og et generøst intervall (53-61 cm tisper og 56-63,5 cm hanner). Avvik både under og over dette intervallet påvirker rasetypen negativt, men er dog ingen diskvalifiserende feil. Det er viktig å påpeke at kjønnspreg er svært viktig.

Overdrevne eksteriørtrekk

Enhver overdrivelse av eksteriørtrekk er uønsket.

Mål og strategi

Et mål for enhver oppdretter av rasen bør være å bevare faraohundens rasespesifikke detaljer, samt å avle fram faraohunder som er balanserte og moderate. Oppdrettere bør etterstrebe å avle faraohunder som er innenfor rasestandardens uvanlig generøse grenser.

Det er også viktig å ta vare på den variasjonen vi har i rasen, både når det gjelder rasetype og detaljer, samt å ta vare på de individene som utmerker seg gjennom sin gode mentalitet og/eller meget rasetypiske og/eller anatomisk korrekte detaljer uten selv å være «utstillingsstjerner». Ingen «rasetype» er mer verdt enn andre. Det har vært en naturlig variasjon i rasetyper til alle tider, selv i rasens opprinnelsesland, Malta. Vi må akseptere at ulike «modeller» finnes, så lenge det er en faraohund man har foran seg. Innen hver «type» skal det selvsagt være kvalitet.

Oppsummering

Prioritering av viktige kortsiktige og langsiktige mål

- Bevare faraohundens jaktinstinkt og opprinnelige bruksegenskaper
- Bevare faraohundens rasetypiske eksteriør i tråd med rasestandarden
- Bevare faraohundens rasetypiske mentalitet og atferd
- Bevare faraohundens generelle sunnheitsnivå ved at kun funksjonelt friske hunder brukes i avl og ved at oppdrettere informerer hverandre og kommuniserer.

Plan for videre arbeid i klubben

- Gjennomføre en omfattende helseundersøkelse hos Podencoklubbens raser i forbindelse med videre RAS-arbeid

For Podencoklubben,

Simon Tien Hansen

Vedlegg

Vedlegg 1 – retningslinjer for avl

- Krav for registrering av valper i NKK:
- Krav for formidling/godkjenning av klubben: